

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Statutární město Liberec**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2006, čj. 16/103861/2006/1454, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, čj. 11 Ca 24/2007 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Finanční ředitelství v Ústí nad Labem uložilo žalobci rozhodnutím ze dne 12. 9. 2006, čj. FRUL/15102/425/06-2700, pokutu za porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 3 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že v roce 2004 v rozporu s § 2 odst. 3 zákona o cenách uplatnil za provedené nucené odtahy vyšší než obvyklou cenu a tím zneužil svého výhodnějšího hospodářského postavení a získal nepřiměřený majetkový prospěch. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2006, čj. 16/103861/2006/1454, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí finančního ředitelství.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 20. 3. 2007, čj. 11 Ca 24/2007 - 65, odmítl. Městský soud posoudil žalobu jako opožděnou, neboť § 17 odst. 6 zákona o cenách stanoví třicetidenní lhůtu pro podání žaloby, napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 11. 2006, ale žaloba byla podána až dne 22. 1. 2007.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel především uvedl, že „podání správní žaloby bylo dalším procesním krokem právní obrany stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu“, proto měl být stěžovatel o této možnosti poučen „včetně uvedení specifické lhůty pro podání správní žaloby“.

Dále stěžovatel tvrdí, že žalobou napadl „obecné pochybení správního orgánu a jeho nesprávný postup na základě správního řádu“. Stěžovatel uhradil pokutu, udělenou podle zákona o cenách, již před podáním žaloby „a žalobu tak podal na základě obecných ustanovení soudního řádu správního proti nezákonnosti a absurdnosti celého správního řízení“. Využíval tak obecné dvouměsíční lhůty k podání žaloby podle § 72 odst. 1 věta první s. ř. s.

Konečně pak stěžovatel namítl, že soudní řád správní jako novější právní předpis nepřímou novelizoval zákon o cenách, navíc je podle stěžovatele nutné při souběhu dvou různě dlouhých lhůt pro podání žaloby vycházet z úpravy, která je pro žalobce příznivější.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že i za právní úpravy před přijetím soudního řádu správního byla lhůta pro podání žaloby podle zákona o cenách považována za zvláštní úpravu mající přednost před obecným režimem tehdy části páté občanského soudního řádu. Odpovídající ustanovení zákona o cenách se nezměnilo ani po přijetí soudního řádu správního a je třeba z něj vycházet. Žalovaný ve svém názoru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Dále žalovaný, rovněž s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, tvrdí, že z § 68 odst. 1, 5 a 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neplyne povinnost správního orgánu poučit účastníky správního řízení o možnosti podání mimořádných opravných prostředků nebo žaloby. Konečně pak žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že stěžovatel brojí obecně proti postupu žalovaného podle správního řádu, nikoliv podle zákona o cenách. Podle žalovaného nelze správní řízení oddělit od věcné stránky.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se mýlí, dovozuje-li povinnost žalovaného poučit jej o možnosti napadení svého rozhodnutí žalobou u správního soudu včetně uvedení lhůty pro podání takové žaloby. Jak správně uvedl žalovaný v vyjádření ke kasační stížnosti, takovou povinnost nelze z § 68 odst. 1, 5 a 6 správního řádu dovodit a Nejvyšší správní soud doplňuje, že taková povinnost žalovanému v posuzované věci nevyplývala ani z jiného zákonného ustanovení. Žalovaný v této souvislosti zcela případně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, čj. 7 Ads 42/2003 - 25 (www.nssoud.cz), který se sice vztahoval k jiné právní úpravě (§ 47 odst. 1 a 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení), ale jehož závěry jsou pro obdobnost právních úprav i nadále použitelné.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v námitce, podle níž brojil žalobou proti postupu správního orgánu podle správního řádu a je tedy na místě vycházet z obecné lhůty pro podání žaloby, nikoliv ze zvláštní lhůty podle zákona o cenách. Zákon o cenách obsahuje v § 17 odst. 6 lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí o uložení pokuty podle zákona o cenách. Za zmínku jistě stojí, že předchozí odstavec téhož ustanovení výslovně stanoví, že má být takové rozhodnutí vydáno v řízení podle správního řádu. Ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách pak neomezuje lhůtu pro podání žaloby pouze na případy, kdy žalobce brojí proti pochybením týkajícím se samotného zákona o cenách. Ostatně, *argumentum ad absurdum* by bylo možné na základě tvrzení stěžovatele dovodit, že soud neposuzuje včasnost žaloby, ale včasnost jednotlivých žalobních námitek, podle toho, zda se týkají zákona o cenách, nebo správního řádu.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani poslední stížní námitku. Především je třeba uvést, že zde nedochází k souběhu dvou různě dlouhých lhůt, jak se stěžovatel mylně domnívá. Nejvyšší správní soud již shora vysvětlil, že lhůta stanovená zákonem o cenách se použije nezávisle na tom, zda žalobní námitky směřují proti tvrzenému porušení zákona o cenách nebo správního řádu a souběh dvou lhůt zde tedy nepřipadá v úvahu. Stěžovateli pak nelze přisvědčit ani v námitce, že zákon o cenách byl nepřímou novelizován soudním řádem správním a je třeba použít novější právní úpravu. Stěžovatel vychází z obecné právní zásady, podle níž novější zákon ruší starší zákon, který je s ním v rozporu. Stěžovatel přitom přehlíží jinou, neméně důležitou, zásadu, podle níž má zvláštní úprava přednost před úpravou obecnou. Stanoví-li tedy zákon o cenách zvláštní lhůtu pro podání žaloby, která je odchylná od obecné lhůty pro podání žaloby v soudním řádu správním (příp. dříve v občanském soudním řádu), je při posuzování žaloby proti rozhodnutí o uložení pokuty podle zákona o cenách nutné vycházet ze lhůty stanovené zákonem o cenách, a to nezávisle na způsobu, jakým se v průběhu času může měnit obecně stanovená lhůta pro podání žaloby podle soudního řádu správního. Ta by se zvláštní úpravy lhůty podle zákona o cenách mohla dotknout pouze tehdy, kdyby tak výslovně stanovila.

Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitky důvodnými, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jako úspěšnému účastníku řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

